

Nekada joj nije smetala hladnoća šipke, ali kako su godine odmicala sve ju je više osećala. Prvi dodir nogom od hladan, uglačan metal terao je ono malo dlačica što je imala na telu da se ukoče, a nije ih imala mnogo. Niko nije voleo čupave striptizete.

Bio je utorak. Najgori dan u sedmici što se posla tiče. Proređeni gosti uglavnom nisu bili zainteresovani za njen nastup, ali nije joj smetalo. Dobro bi došla koja napojnica, ali pomisao na dodir prljavih i grubih prstiju na svojoj koži izazivao je mučninu u stomaku. Nešto se dešavalo sa njom u poslednje vreme.

Kada je završila nastup isprati je mlak aplauz dok je odlazila sa bine. I to joj je bilo svejedno. Nije ga čula, ali isto tako ne bi čula ni hiljade ruku koje bi tapšale, posle godina provedenih u zadimljenom baru postala je imuna na to. Striptiz nije jebena umetnost. Niko ne gleda lepotu pokreta, figure koje izvodi, niti ocenjuje njihovu težinu. Niko ne prati ni ritam i usklađenost sa muzikom. Nikoga nije briga. Samo glupu tinejdžerku, praznih džepova i glave napunjene snovima vešt看im jezikom iskusnog vlasnika jedne ovakve rupe, samo je nju briga. Bilo ju je briga dok nije izgubila dvadesete, sada ni nju nije, već odavno.

Skinula je šminku i jeftinu periku ispred umrljanog ogledala, okruženog nizom pregorelih sijalica. Nekada bi se žalila Tedu zbog toga ali sada je samo žurila da sedne u svog ostarelog Volva i krene opustelim putem nazad kući.

Čupo je bio budan i gricnuo joj je ruku čim je otvorila vrata, a Martin je spavao na sofi ispred upaljenog TV-a. Na stolu ispred prozora bili su uredno poslagani udžbenici i sveske. Ponovo je učio do kasno. U frižideru je zatekla u foliju dva uredno umotana sendviča. Na manjem je pisalo Čupo a na većem Mama.

Zatvorila je frižider i sela na pod oslonivši se leđima na njega. Čupo joj je uskočio u krilo a ona je zaronila lice u njegovo gusto krzno kako bi ugušila jecaj koji je hteo da joj se otme iz grudi. „Biće sve u redu, biće sve u redu...“ govorila je sebi ali nije pomoglo, jer tamo na krevetu spava njen bolesni desetogodišnji sin. Njen sin kojem niko ne može pomoći, njen sin koji će umreti, i ona će ostati sama i ništa neće biti u redu.

Sutradan svet je nastavio da se vrti. Martin je otišao u školu a ona je ponovo plakala kada ga je ispratila, svesna da će uskoro osvanuti dan kada on neće moći da hoda, kada više neće videti njegov osmeh i mahnuti mu u odlasku znajući da će uveče kada se vrati u frižideru da je čeka uredno upakovan sendvič sa njenim imenom na sebi.

*

Sećala se jake svetlosti. Snažan blesak farova nesavesnog vozača, ili samo blesak u njenoj glavi, nije znala. Podigla je bolnu glavu sa volana i pogledala na sat. Devet minuta, toliko joj je falilo. Znala je jer pre bleska je pogledala na časovnik, već tada je kasnila.

Nije se potrudila da izađe i proveri da li je auto oštećen, samo je okrenula ključ i bila zadovoljna što je stari motor bolesno zastenjao i na kraju se starački iskašljao pre nego što je počeo da radi. Izvezla se ponovo na put i nastavila prema baru.

Nije joj bilo čudno zbog nesvestice, nego samo zbog činjenice da je prošla sve to neozleđena. Bila je razočarana. Priželjkivala je, zapravo razmišljala, da se zakuca u neko drvo pored puta, ali nije imala snage da ostavi sina samog. Kada on ode, odložila je do tada. Ali evo, nesvestica u toku vožnje bila je kao poklon sa neba, ne onakav kakvom se molila, ali poklonu se ne gleda u zube. I kako se sve završi? Ona ni auto ne ogrebe. Bila je razočarana.

Bar je izgledao čudno spolja. Izgledao je novije, sjajnije, svežije. Ted nije spominjao renoviranje, ali nije marila. Čist ili prljav, na kraju je to bio striptiz bar. Unutrašnjost je priredila još jedno iznenađenje. Sve čisto i okrečeno, brave ispravne, podovi sjajni i glatki, a sijelice oko ogledala ispravne i sijaju kao ukrasi na božićnom drvetu.

– Radiš tek sedam dana a već kasniš, mala to je kršenje radne discipline i moraćemo da popričamo o tome. – Ted se cerio svojim raštrkanim zubima vireći kroz vrata, a ona je zurila u njega kao da je videla duha. Ted je imao kosu, oba uveta, i nos mu nije bio slomljen. I Ted je pričao besmislice.

– Mala izgledaš kao da si videla jebenog duha, trema ha? To je dobro za posao, bićeš prava vatra! – namignuo joj je i zatvorio vrata. Ona je sela na stolicu raspamećena i tek sada postala svesna ostalih igračica koje su polugole šetale po prostoriji. Prepoznala je neka lica još više se iznenadivši. Neka od njih, sinoć su bila sa njom u toj prostoriji, samo što su sinoć slojevima jeftine šminke pokušavala da sakriju bore i život koji ih je pregazio a sada blistaju okupana i umivena mladalačkim sjajem i naivnošću. Kada je pogledala u ogledalo otuda joj je pogled uzvratilo još jedno mlado, lepo i naivno lice. Pala je u nesvest.

*

Sedela je u svom autu ispred bara razmišljajući šta se to dešava. Primetila je da ni Volvo nije onaj stari nego blistav i podmlađen kao ona sama. Nešto se desilo tamo na putu, kada je videla svetlost, i sada je bila prilično sigurna da ponovo proživljava ono vreme kada je počela da radi u baru, vreme kada je uništila svoj život.

Ruke su joj se tresle kao u treznog alkoholičara kada je shvatila to. Ugurala je ključ u bravu i upalila auto, pa uz škripu guma izletela na put.

Nije htela da pogleda u retrovizor dok se udaljavala od bara. Voziće što dalje, dok joj ne nestane goriva, dok joj ne nestane novca, a onda će nastaviti još, peške, dok ima snage, samo da pobegne što dalje od ovog mesta koje je toliko mrzela. Nasmejala se na to, jer nikada do sada nije zaista povukla reč mržnja, ali to je bilo to, to je bila reč, jedina prava i istinita, jedina odgovarajuća.

Blještava svetlost zaslepi joj oči i ona naglo okrenu volan. Gume zaškripiše i zaglušujuća svirena joj zapara uši.

– Hej! Pazi kako voziš, hoćeš da nas ubiješ oboje?! – preplanulo lice lepuškastog mladića vikalo je na nju kada se prašina slegla i automobili konačno umrili.

– Oprostite, nisam videla, zaista... – to lice...nije moguće! Ona se zagleda pažljivije u smrknutog mladića, a on zburnjeno nakrivi glavu.

– Hej...jesi li dobro? – upita je.

– Molim...? Da, dobro sam... – on nije bio ubeđen ali, ne reče više ništa, osmehnu se i mahnu pa nastavi put.

Išao je u bar, znala je. Devojka ga je ostavila i rešio je da se napije, da se provede i da je zaboravi. U baru će upoznati striptizetu, provešće noć u njenom stanu i kao sećanje na sebe ostaviće joj sina Martina.

Gledala je neko vreme za autom dok nije nestalo iza krivine, a onda se duboko zamislila. Dole niz put bila je sloboda, jedan bolji život, život kakav je oduvek želela i sanjala, a iza nje bio je bar, sporo propadanje, gorčina, i njen sin, prelepi bolesni sin, koji će do dvanaeste godine, najkasnije, umreti od neizlečive bolesti.

Okrenula je auto i krenula prema baru nasmešivši se velikom razgranatom hrastu pored puta. Znala je da će biti tu i za dvanaest godina, da će je čekati. Čudno, ali više nije bila tužna jer sada je znala, kroz nekoliko godina u frižideru čekaće je uredno upakovan sendvič na kojem će krivim dečijim rukopisom i sa puno ljubavi biti ispisana reč, „mama“.